

Arrest

nr. 157 665 van 3 december 2015
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 november 2015 houdende de weigering van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015 om 11u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestuur weigerde op 16 november 2015 de afgifte van een visum aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. Betreffende de ontvankelijkheid wijst de verwerende partij er in haar nota met opmerkingen op dat de beslissing tot weigering van afgifte van een visum van 16 november 2015 geen verwijderingsmaatregel is en dat de verzoekende partij evenmin het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel zodat niet voldaan is aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid. Voorts meent zij dat de huidige vordering onontvankelijk is *ratione temporis* daar de verzoekende partij in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing op 16 november 2015 en de huidige vordering pas 16 dagen later werd ingeleid.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst op het bepaalde in de eerste zin van artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

De Raad merkt ook op dat een eventuele schorsing van de thans aangevochten beslissing de verzoekende partij overigens nog niet in de situatie plaatst waarbij haar een visum wordt toegekend door de verwerende partij.

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

Onderhavige vordering is onontvankelijk.

2.3. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verwerende partij gevolgd kan worden in haar betoog dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig is en aldus onontvankelijk.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij zelf aan dat zij kennis kreeg van de bestreden beslissing op 16 november 2015 en stelt zij, weliswaar bij haar uiteenzetting over de uiterst dringende noodzakelijkheid, dat zij onmiddellijk contact opnam met haar echtgenoot, die daarna contact opnam met een advocaat die op 25 november 2015 de mededeling van het medisch certificaat aan de verwerende partij vroeg. Dat bij het ontbreken van een antwoord, het dossier volledig was en het huidige beroep werd ingesteld.

De Raad stelt vast dat de beroepstermijn om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 2 december 2015 in elk geval (vijf of tien dagen termijn) verstreken is. Immers stelt de verzoekende partij zelf dat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht op 16 november 2015. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 17 november 2015 over vijf/tien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 2 december 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl (in het meest gunstige geval) de laatste nuttige dag 26 november 2015 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Met het wijzen op het feit dat zij contact diende op te nemen met haar echtgenoot die op zijn beurt contact diende op te nemen met een advocaat, toont de verzoekende partij geenszins overmacht aan. Immers wijst de verzoekende partij er zelf op dat de advocaat, daar zij betreffende het dossier een mail stuurde naar de verwerende partij, reeds in de ochtend van 25 november 2015 op de hoogte was van de *in casu* bestreden beslissing. Ook het feit dat de advocaat een antwoord afwachtte op haar vraag, kan niet als overmacht aanzien worden. Het afwachten van een antwoord, verhinderde haar immers niet om reeds een vordering aanhangig te maken.

De raadvrouw van de verzoekende partij geeft ter terechtzitting, nadat gewezen werd op de nota met opmerkingen waarbij laattijdigheid van de vordering wordt aangevoerd, behoudens de argumenten betreffende de uiteenzetting over de uiterst dringende noodzakelijkheid die reeds besproken werden, geen toelichting als zou de laattijdigheid van het indienen van de vordering te wijten zijn aan overmacht.

2.4. Onderhavig beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

N. VERMANDER